

letterkundig leven nog van beteekenis was, dat men met dergelijke poëzie den drempel der openbaarheid niet waagde te overschrijden, doch allengs is de angst voor het beulzwaard der kritiek (Van Deyssel!) geweken en levert het dilettantisme weder zijn gebruikelijk contingent „berijmd gevoel”. Men behoeft zich daar niet al te bezorgd over te maken: het dilettantisme is onuitroeibaar; het kan wel een tijd worden onderdrukt, maar niemand is bij machte het geheel te verstikken. En dat is per slot van rekening maar goed ook: want bij het uitrukken van het onkruid trekt men licht de kostelijke tarwe mee.

Er is dan ook o.i. geen reden dit bundeltje van Nanda Sandbergen „zwart te maken”. Het is daarenboven tamelijk pretentielooze poëzie. Naar menig wankel en eenzaam hart zal het zijn weg vinden. En wat is daar voor kwaad bij? Het ouder werk van deze dichteres had nog wel eens hoogmoedige allures, maar dit is stil en ingetogen geworden, al is het daarbij, helaas, van innerlijke structuur even zwak gebleven. Of hier niet met een strengere zelfbeperking iets te bereiken ware? Wij weten het niet; vermoedelijk verdraagt juist het minder sterke talent zulk een in het gemoedsleven ingrijpende operatie slecht.

ROEL HOUWINK

JAN H. EEKHOUT, Doolagiën. Maastricht, A. A. M. Stols, 1932.

Onder onze jongere dichters zijn vele zwerfsche geesten. Zij dolen door natuur- en cultuur-wereld zonder voor hun innerlijke onrust rust te vinden. Eén van hen, die reeds vele dool- en verkenningstochten ondernam is Jan H. Eekhout. Van zijn onweerstaanbaren drang tot (geestelijk) vagabondeeren is deze bundel verzen een hernieuwd bewijs. De bonte rij der onderwerpen spreekt voor zichzelf in dit opzicht: Villon, Don Juan, Brahma, Sappho's Ode aan Aphrodite, Amarezza, Gevangen Orang-oetan, J. H. Leopold, Charlie Chaplin, de Rattenvanger van Hamelen, Pavlova, Sebastiaan, Ruusbroec, Sankt Peter Hille, drie spreuken van Bhartrihari, enz., enz.

Als een vlinder van bloem tot bloem, zoo zweeft de dichter in zijn verbeelding door de geschiedenis der menschheid, hier en ginds een spiegelscherf vindend, waarin iets zichtbaar wordt van zijn eigen gelaat en van dat van zijn tijd. Maar weinig weet zijn eigen tijd hem te schenken. En is dit niet de diepere oorzaak van al dat zwerven onzer jongere dichters, dat zij geen positieve houding meer vinden kunnen met betrekking tot de werkelijkheid, waarin zij door het feit hunner geboorte nu eenmaal staan? Pogen zij niet telkens door de vlucht in historie en legende zich te onttrekken aan den concreten nood van het oogenblik? Zeggen onze jonge dichters ons over het algemeen iets, dat rechtstreeks te maken heeft met het oogenblik, waarin wij, mèt hen, leven?

Hun werk geeft het (negatief) antwoord op deze vragen. En al is het vaak